

שוטר לשמור על כל נערת-עיסוי!

אימצו להם בתקופה האחרונה את מכונני העיסוי, על חלק גדול מהם הם שולטים ובאחרים הם שותפים. אך המישטרה פעלה ביעילות האופיינית לה. שש"עשרה יממות עברו עד שהאחד מהם נתפס על-ידי המישטרה והובא לפני שופט, אשר התבקש לעצרו למשך 15 יום.

שופט השלום התל-אביבי יצחק רביבי פסק לו רק תישעה ימי מעצר. הסביר אחר-כך אחד ממקורביו של הר שופט: „המישטרה מבקשת בסיטונות 15 ימי מעצר, בין אם היא צריכה אותם באמת לחקירה, ובין אם לא. אצל השופט, היושב הרבה כשופט-תורן למעצרים, יש כבר חשד לגבי בקשות המישטרה, כמו הסיפור עם הזאב זאב, וכך קורה שגם המיקרים שבהם באמת צריך לעצור את הנאשם למכסימום הימים הקבועים בחוק, נרתע השופט מכך.”

המאפיה

של בתיים

שמונה ימים אחר-כך, עדיין לא הצליחה המישטרה לאתר את חברו של אלחייאני, חיים כהן. היא ביקשה מר בית-המישפט להאריך את מעצרו של אלחייאני. השופט סירב. לדעתו, היו שמונה ימים זמן מספיק למישטרת ישראל לאתר עבריין מוכר. אחד מקציני-המישטרה בר ת"א, אשר היה היחיד שהבין את הסכנה החמורה לחייה של ליליאן אם אומנם ישוחרר אלחייאני, מפקח (מקביל לדרגת סגן בצה"ל) שמואל כרמלי, לא ויתר.

הוא מיהר להגיש עירעור לבית-המישפט המחוזי, שם נאלץ לגלות כי אלחייאני הודה באשמה, וכי תוך חמישה ימים יוגש נגדו כתב-אישום. בית-המישפט נעתר ל-בקשתו של כרמלי, והורה לעצור את הי חשוד לחמישה ימים נוספים.

כוחות מישטרה מוגברים נזעקו לחפש את חיים כהן, השוטרים הפכו את בתיים, את כרם-התימנים ושכונת-התיקוה, כשהם מנסים לגייס כל מלשין, כל מדליף וכל איש עולם-תחתון מוכר, לעזור להם. אולם מוראה של מאפיית בתיים גדול יותר, אפילו על הפושעים הידועים כקשוחים, מאשר מוראם של קציני המישטרה. העולם-התחתון מילא פיו מים, והשוטרים עמדו בפני שוקת שבורה.

כעבור חודש של חיפושים עלה בראש אחד מקציני-המישטרה הרעיון המפתיע: „אולי נשאל את המישטרה הצבאית אם היא יודעת משהו עליו.” ואומנם, התברר כי בשבועיים שלפני-כך היה כהן אורחי כבוד בבית-הכלא הצבאי, שאליה הוכנס בר עוון עריקות מצה"ל. המישטרה הצבאית שמחה להעביר אותו לידי המישטרה הי

ים הציתו את מכונן-העיסוי של ליליאן לבן אביב, ברחוב יהודה הלוי 139 פינת רחוב 190 את בגדיה של ליליאן וערכו בהם מזוזה למטה מימין נראים שרידי הרהיטים והבגדים. לפני כן נאנסה ונשדדה ליליאן באכזריות.

ונה למות

אורחית, אולם לא לפני שכתן הצליח להתקשר טלפונית עם ליליאן. „הוא טילפן אלי, ביקש ממני לשכוח במישטרה שזה היה הוא.” סיפרה השברע ליליאן. „אמרתי לו שאני לא יכולה. הוא אמר לי שהמישטרה לא תתפוס אותו כל-כך מהר, כך שכדאי לי לשנות את עדותי, וסגר את הטלפון.”

ליליאן נדמה היה כי עם מעצרו של שני הפושעים, וההודאה-באשמה של לפי-חות אחד מהם, הסתיים לגביה הסיוט. אולם קציני-המישטרה, אשר הכירו את המאפייה של בתיים, ידעו כי נכונ לה עוד הפתעות, אמרי לא טרחו להזהיר אותה מפניהן, או לעשות צעדים לשמור עליה ועל רכושה.

שבועיים לאחר האונס והשוד, ירדה ליליאן בסיום יום-העבודה שלה מהדירה שבה שכן מכונן-העיסוי שלה, כדי לערוך קניות. מכוננית שברולט אדומה גדולה, אשר בכנסיה נעוצות שלוש אנטנות מרי-שימיות ופנסיה בשלל צבעים נעצרה לידה בחריקת-בלמים. שני צעירים, בלתי-מוכרים לה, קפצו מהמכונית ופנו אליה: „את ליליאן? אנחנו צריכים לדבר איתך.” (המשך בעמוד 28)

תה עם עולה חדש מארגנטינה, שאותו הכירה אחר שלוש שנים התגרשה מבעלה, המסרב ונה זו, כתמונות המופיעות בצד שמאל של ניצל מהשריפה, אך שיש בו סימני האש.

